

A photograph of a person with long, wavy blonde hair lying face down in a lush, mossy forest. The person's arm is extended to the right. The background is a dense, green forest with sunlight filtering through the trees.

MONS KALLENTOFT

PÁTÉ ROČNÍ OBDOBÍ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2014

MONS KALLENTOFT PÁTÉ ROČNÍ OBDOBÍ

MONS KALLENTOFT

PRÁTĚ ROČNÍ OBDOBÍ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7491-312-9 (FORMÁT PDF)
ISBN 978-80-7491-313-6 (FORMÁT EPUB)
ISBN 978-80-7491-314-3 (FORMÁT PDF PRO ČTEČKY)
ISBN 978-80-7491-315-0 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft
Den femte årstiden

Copyright © 2011 by Mons Kallentoft
First published by Natur och Kultur, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden
Cover design © Niklas Lindblad/mgd.nu
Cover photo © Eva Lindblad/1001bild.se
Translation © Luisa Robovská, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

Román *Páté roční období* je zcela fiktivní.
Jakákoliv souvislost se skutečnými osobami
či událostmi je pouze náhodná.

Nechť mi čtenáři laskavě prominou
určité nepřesnosti v zeměpisných údajích.

PROLOG

ZAČÁTEK PROSINCE 2010

Nechápu proč.

Tělo mám v jednom ohni, zjizvené stovkami ran.

Klopýtám lesem.

Hořící chlad a ledová bolest.

To jsem já.

Stala jsem se bolestí.

Co následuje po ní?

Stromy jako tisícíhlavé saně, sárou se po mně, chtějí mě roztrhat na kusy, uštknout svou jedovatou krví. Po stehně mi leze stonožka. Plazí se stále výš, proniká až dovnitř, rozpíná ve mně svá ďábelská chapadla.

Křičím.

Tak takhle vypadá konec?

Po čele mi stéká krev, klopýtám však dál, kořeny stromů vystupují z chladné země a omotávají mi kotníky, lýtka, stehna. Snaží se mě strhnout k zemi, otevřít mě pro ostnaté jazyky tisícíhlavých saní.

Jak jsem se tu ocitla?

Kdo jsem?

Proč musím zemřít?

Jsem sama.

Nemám nikoho. Už ani sebe.

Cosí mě pronásleduje.

Co je to tam za šelmy?

Každíčký kořen, každíčká větev, každý závan chladného vzduchu mě chtějí roztrhat na kusy, touží koupat se v mé krvi, pozřít má střeva, ledviny, játra, srdce.

Maminko.

Tamhle jsi.

Vidím tě, jak stojíš doma v kuchyni. Volám na tebe.

Mami, maminko!

Větve se mi zavrtávají do útrob, jsem chlad i teplo, padá déšť, sníh i kroupy. Kvílení saně. Odkud se berou všechny ty mouchy? Chtějí mi do ran naklást vajíčka. Z toho, čím jsem kdysi byla, se zanedlouho vylihnu červi.

Kdo si na mě vzpomene?

Do kmenů stromů vyřezané mužské tváře.

Nemůžu dýchat.

Větve, roští a trny mi drásají nohy.

Přeju si, aby mě už dostihli a mohlo začít něco nového. Nové světlo a teplo.

Ženu se kupředu.

Hořím. Na chodidlech mi nezbyla žádná kůže.

Nechci už nic cítit, hlavně žádné další větve v útrobách.

Slyším přerývaný dech.

Tmu.

Samotu.

Slyším člověka dusícího se vlastním strachem.

Člověka, jenž se odmítá vzdát, ještě není připraven zemřít.

Ten člověk jsem já.

Vykřiknu.

Je to můj poslední výkřik, poslední zvuk, který se mi kdy vydral z plic.

Ležím na zádech na žhnoucích kořenech a nad sebou vidím sklánějící se větve. Prskají a dští mi do tváře a do očí leptavou síru. Oslepují mě.

Bolest však není slepá.

Je to jediné, co mi ještě zbylo.

Bolest a masky vyřezané do kmenů stromů.

Něco mě studí do boku.

Sněží.

Bílé vločky dopadající na nahé tělo. Ocel drásající útroby, znetvořující přirození. Existuje jen můj křik.

Ani na něj však nakonec nemám sílu.

Les ohluchl.

Nechce nic slyšet.

Maminko.

Nikdy se nesmíš dozvědět, co se mi stalo.

Musíš věřit, že jsem zemřela beze strachu a bezbolestně, mezi dobrými lidmi.

Sama tomu chci věřit.

Vím však, že je to lež. Opět do mě něco proniká. Špičatý kmen stromu, stonožka s břitvami místo nohou. Umírám, maminko, přenechávám své tělo mouchám.

Opouštím tělo, vidím ho bezvládné, nahé a rozdrásané na pasece v pustém ostgötalském lese. Stává se ze mě někdo jiný, vznáším se ve vesmíru, odlišném od vesmíru živých, a jsem volná. Vidíš, že jsem volná, maminko?

Na bocích mě lechtá kapradí, stromy chtějí pozřít maso, jímž jsem byla.

Kdosi odchází.

Otírá si nůž o zetlelé listí.

Jsem mrtvá, maminko. Spálená, pořezaná, zavražděná a znásilněná. A nejen já.

Musí to skončit.

Někdo tu nesmrtelnou saň přece musí zabít.

*

Marie.

Tak se jmenuju.

Marie Murvallová.

Jsem němá a svět neexistuje. Já však vím, kde jsem, ačkoli do svého ani do okolního světa nezapadám.

Tam, kde jsem, není logika.

Nemá smysl ji hledat.

Choulím se na posteli v rohu pokoje ve vadstenské nemocnici.
Nebo vlastně v blázinci.

Bílé pláště.

Nikdo neví, jestli vůbec patřím do jejich světa, zda slyším, co mi říkají, chápu, co se mi stalo, a pamatuju si, jak mě znásilnil les.

Pamatuju si všechno.

S jejich životem jsem ale skončila. Není cesty zpět.

Už nevládnou řečí slov.

Neexistuju.

Alespoň podle lékařů, zdravotních sester, mých bratrů a Malin Forsové, která za mnou čas od času zajde a snaží se mě přimět k odpovědím na otázky, ačkoli ani neví, jestli jim rozumím.

Nechci existovat.

Když zaniknu, zanikne i zlo. Není-li zlo, nemohlo se nic zlého stát. A pokud se nic zlého nestalo, zlo neexistuje.

Za okny je léto nebo možná jaro. Nebo snad předjaří?

Bezejmenné mezidobí. Svět se zbláznil, říkají, a já vím, že to není nic nového.

Už nesním. Jen spím a bdím a přeju si, aby ta tisícihlavá saň zmizela.

Ona je však nesmrtelná.

Poprvé ke mně přišla tehdy v lese a od té doby se stále vrací. Naposledy u mě byla těsně před Vánoci.

Křičela jsem, řvala.

V duchu. Uvnitř. Nikdy nezemře, nepřestane prahnout po novém masu, které by mohla pozřít, zhltnout, zničit.

Nikdy to neskončí.

Slunce zašlo za mrak. Za těžký černý mrak zla páchnoucí sírou.

Sem zlo nemůže.

Neboť neexistuju.

Srdce mi buší, a přece nežiju.

Ne.

Kdybyste mi k hlavě připojili elektrody, zaznamenaly by mozkovou činnost. Ne však takovou, jakou znáte. Nejsou to blikající dráhy duše, výboje značící zvědavost a vnímavost k tomuto světu.

Jsem hluchota.

Neznámý úkaz.

Už je to tu zase. Chci křičet. Křičím, nikdo mě však neslyší, protože neexistuju.

Zato saň ano.

Vyceněné zuby.

Čelisti stahující ženy do té nejčernější hloubky, do strachu, bolesti a osamění.

Na počátku byly ženy. Ještě předtím, než byly děti. Proto si vybírá je.

Ženy, jako jsem já.

Zlo v hlubinách se dává do pohybu.

Choulím se v rohu, já, Marie Murvallová, a křičím neslyšným hlasem, jež žena u auta nemůže slyšet. Je příliš daleko.

Na štěrkovém prostranství před velkou starodávnou vilou obklopenou stromy, v jejichž hustém listoví tančí vítr, se otevrou dveře od auta.

Žena, kterou do vozu vláčejí, je zdrogovaná. Kdosi jí do žíly vpíchl omamnou látku.

Na zápěstích má stopy po okovech, jimiž byla ve svém vězení připoutána ke zdi.

Černá taška s bankovkami. Z ruky do ruky.

Dveře se zavřou.

Auto vyjede na asfaltovou cestu a zmizí v cizí krajině plné vody, která se ve světle neustále proměňuje. Poté pokračuje dál do neznámého ročního období.

Tam na mladou ženu čeká malá místnost.

Malá a nemilosrdná.

Tvořená jen tmou a světlem.

Místnost bez citů, v níž není rozdíl mezi životem a smrtí.

V níž člověk zapomene, že je člověkem.

ČÁST 1.

TA PRVNÍ LÁSKA

1.

SKÅNE, SOBOTA 14. KVĚTNA, NEDĚLE 15. KVĚTNA

Mohou mraky přimhouřit oči? pomyslí si Malin. Zavřít je, aby neviděly, co se děje pod nimi?

Mohou mraky zapomenout?

Přitiskne se k Peterovi a rozhlédne se po polích patřících jeho otci.

Cestou k zelenému návrší ležícímu pár kilometrů před nimi si opře tvář o jeho rameno.

Je všechno tak, jak má být?

Konečně?

Našla jsem vnitřní klid? Smířila jsem se s minulostí i s tím, co mě teprve čeká?

Asi ano, když jsem tady ve Skåne, na samém jihu Švédska, na oslavě narozenin Peterova otce, na kterou se sjela celá rodina.

Dříve by na takovou bezcílnou procházku neměla trpělivost. Vyvolala by v ní otázku, kde je asi nejbližší bar, v němž by se mohla opít do němoty.

Nyní se však klidně prochází.

Po boku Petera.

Krok za krokem, tady a teď.

Jde to. Právě teď to jde.

Na tváři dotek Peterovy sametově hebké manšestrové bundy.

Sametový je i jeho hlas, když popisuje intriky na oddělení neurochirurgie, kde pracuje. To je téma, na které je Malin ochotna přistoupit.

Návrší je čím dál blíž, až nakonec stanou pod ním, vymění si pohled a přikývnu. Jako by říkali: Jdeme na to.

Malin je rychlejší.

Rozběhne se a cítí, jak jí pod svetrem vyrazil pot. Peterův dech za zády.

Vyhraju. Musím vyhrát.

Na tomto neznámém pahorku v jižním Švédsku se láska stává soutěží. Do toho, Malin, utíkej! Vždy se najde něco, před čím budeš utíkat.

Přinejmenším před pocitem, že je všechno přesně tak, jak má být. Protože to tě nudí.

Malin doběhne na vrchol s přibližně padesátimetrovým náskokem.

Posadí se na kámen.

Shlédne na svět pod sebou.

Pozoruje Petera, který jí celý zadýchaný a s úsměvem kráčí vstříc, jako by byla nějaký vzácný dar na vrcholu nejvyšší hory světa.

Posadí se vedle ní.

Obejme ji a políbí na tvář.

„Ty mi dáváš zabrat,“ prohlásí.

„Vyhrála jsem,“ oznámí mu vítězně Malin.

„To byla soutěž?“ podiví se Peter.

Chvilí mlčky pozorují okolní krajinu. Pole plodící nový život. Na severu město Lund a na západě za öresundskou úžinou komíny a šedočerné domy Kodaně.

Na druhé straně je vidět panství Martofta patřící Peterovu otci. Malin se otočí a prohlíží si velkou zemědělskou usedlost s obytnou budovou, jež se zdálky podobá pohádkovému zámku.

V oknech žhnou sluneční paprsky.

Ta okna jsou jako oči, napadne Malin.

Snaží se mi něco říct.

To, že tu dnes jsem, má svůj důvod.

Cítila jsem to už dřív, teď jsem si ale jistá. Něco se blíží.

Peter ji přitáhne k sobě.

Komentuje okolní krásu. Ona však z jeho hlasu vytuší, kam směřuje.

„Pst,“ zarazí ho. „Nemůžeme si jen vychutnat výhled?“ navrhone.
„Je tu krásně. To stačí.“

„Cože? Tobě někdy něco stačí?“

Jeho hlas zní vlídně. Ne útočně. Alespoň jí to tak připadá.

„Co tím chceš říct?“

„Že jsi ten nejposledlejší člověk, jakého jsem kdy poznal.“

Malin oslňují teplé, prchavé plameny svíček v nástěnných svícnech.

Rozhlíží se po jídelně, pozoruje tváře hostů sedících kolem ohromného jídelního stolu z ořechového dřeva.

Co tu dělám?

Na cizí usedlosti pár mil severně od Malmö, uprostřed větrem bičované jihošvédské nížiny. Co pohledávám v tomhle obřím domě s tolika cizími lidmi?

Dnešní den byl nádherný, jako ze žurnálu.

Ale tohle?

Na ruce Rudolpha Hamseho hodinky vykládané třpytivými drahokamy. Na stěně malba od Anderse Zorna: děvečka a čeledín krmící slepice.

„Táta byl skánský král pneumatik,“ vyjádřil se o svém otci Peter, když Malin poprvé vyprávěl o rodině. „Před pěti lety firmu prodal a užívá si zaslouženého důchodu.“

Rudolph. Jméno po italské hvězdě němých filmů Rudolphu Valentinovi.

Zamlada byl nejspíš stejný donchuán. I když mu už bylo sedmdesát, stále má ostré, přitažlivé rysy.

Kolem stolu třicet lidí. Taková „menší, skromná oslava“ dvaasedmdesátin.

Z přítomných lidí zná Malin jen hrstku.

Většina hostů má tváře zrudlé popíjením martini, šampaňského, vybraných vín a pojídáním jeleního masa z oslavencovy soukromé obory. Jejich hovor připadá Malin jako burácení rozbouřené jarní řeky. Rozlišuje sice kapky ve formě jednotlivých slov, v rozjařené opilecké zábavě jí však uniká jejich význam.

Na stole před ní sklenice vody.

Nehty zaryté hluboko do dlaní, aby ji nezlákala vůně alkoholu. Na sobě nové černé šaty značky Hugo Boss, dárek od Petera. Hedvábná látka škrtí a v botách na vysokém podpatku se skoro nedá chodit.

Ale sluší mi to, konstatuje v duchu Malin spokojeně. Jako ostatně všem přítomným.

Většina hostů je postarší. Je to typ lidí, kteří lžou pro zábavu a ostatní posuzují podle výše bankovního konta.

Naproti ní Peter.

Ostře řezaný nos a nakrátko střižené blond vlasy. Oči mu jen září.

Pouhý pohled na něj přivádí Malin do rozpaků.

Vyzařuje teplo.

Tváře má stejně červené jako všichni ostatní.

„Nejsem jako oni,“ řekl jí jednou.

Ale není to pravda. Výborně sem zapadá. Úspěšný a bystrý lékař.

Dokáže se vmísit do hovoru přesně v pravou chvíli, vždy s nanejvýš trefnou poznámkou. Vyčkává a vzápětí přechází do útoku, je vtipný a před chvílí pronesl na počest svého otce znamenitý proslov.

Král pneumatik pokuřuje doutník, náhle však vstane, zacinká lžičkou o sklenici, diskrétně si odkáže, protáhne si krk a zatáhne břicho skryté pod páskem z krokodýlí kůže a bílou smokingovou košilí. Z respektu k jeho celoživotní dřině a přirozené autoritě celá společnost během pár vteřin utichne.

Otevře ústa a otočí se k Malin.

Ta se div nevymrští ze židle, tělo jako by jí však k zelené kůži přirostlo. Nejradši by se vrhla na napůl vypitou sklenici vína, kterou má na dosah ruky.

Pomoc, Petere.

Peter ji však pozoruje s lehce škodolibým úsměvem.

„Malin,“ promluví Rudolph.

„Malin Forsová. Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít tu čest přivítat v rodině Hamseových tak krásnou a tvrdou policistku.“

Němý Valentino mluví.

„Nevěřil jsem, že Peter někdy potká ženu, která jeho pozornost upoutá na více než pět minut. Na základě toho mála, co o vás vím, Malin, máte mé velké sympatie. Ať vám to klope.“ Rudolph spočine pohledem na své manželce a Peterově matce Siv — odbarvené blondýně v přepychových červených šatech a s obličejem po liftingu. Ta si pro svého syna jistě přála lepší partii než rozvedenou abstinující alkoholičku ze zapadákov, jako je Linköping.

To si ten kluk nemohl vybrat někoho z lepší společnosti? říká si určitě za maskou spokojeného úsměvu. Někoho se zvukným jménem prozrazujícím tradici a bohatství?

Rudolph se sotva znatelně zakymácí.

Zjevně si o Malin něco zjistil, neboť teď přítomným krátce přibližuje některé vraždy, na jejichž vyřešení se podílela.

Jidelnou zaznějí obdivné vzdechy.

Za mříže se všemi zločinci! Stáhnout z nich kůži zaživa!

Jména vrahů, jež Malin zneškodnila a jichž už není třeba se bát.

„Na vaše zásluhy, Malin. Vítejte v rodině Hamseových!“

„Na zdraví!“

Třicet cizích lidí připíjí na její počest.

Co tu pohledávám?

Připíjím si vodou a cítím stesk. Po čem? Snad po mé dceři Tove? Nebo je to touha po Peterově pevném objetí?

Ten právě konverzuje s prodejcem aut ze Simrishamnu.

S vyzáblým starším pánem, který zbohatl „na německém strojírenství“.

Vtom se prodejce aut omluví, že si musí odskočit, a Malin má čas podívat se na Petera.

Prohlíží si jeho tvář.

Archetypální rysy. Takové rysy kreslil první člověk do písku na první pláži.

Jsem ztracená, uvědomí si Malin při pohledu na něj.

Oba jsme ztraceni.

Už není návratu. Ať si tvá matka myslí, co chce.

Před půl rokem jsi začal mluvit o dítěti.

Chtěl bys dítě.

Se mnou.

„Děti jsou přece radost, Malin. A já už mám nejvyšší čas. Teď, anebo nikdy.“

Tak jsi to řekl, když jsi mě jednoho dne našel v obývacím pokoji skloněnou nad složkou o případu Marie Murvallové, dvaatřicetileté sociální pracovnice, kterou jednoho podzimního rána před sedmi lety našli brutálně znásilněnou na lesní cestě mezi jezerem Hultsjön a zámkem Stjärnorp.

Papíry jsem měla rozložené na podlaze, jako by šlo o příběh stvoření, jenž si žádá pořádek.

Láska.

Zlo.

To není jedno a totéž, pomyslí si Malin, když vedle ní usedá prodejce aut. Mezi láskou a zlem je rozdíl.

Jako mezi dnem a nocí.

Mezi teplem a chladem.

Marie Murvallová. Oněmělá a duchem nepřítomná v pokoji vadstenské nemocnice.

Nereaguje na vnější podněty.

Můj bratr Stefan, kterého naše matka opustila. Neschopný pochopit, kdo jsem. Ale cítíš, že jsem ti nablízku, že ano, Stefane? Patříme k sobě.

Jeho hubené ruce na přikrývce, když spí na zádech s otevřenými ústy. Za okny ústavu, kde žije, zatím bdí helsinglandská noc.

Táta. Dělal, jako by můj bratr neexistoval. Téměř pětatřicet let ho přede mnou tajil. Hajzl.

Už je zpátky na Tenerife. Rok jsem s ním nemluvila. Sice se mi pokoušel dovolat, já jsem mu ale nikdy zpátky nezavolala.

Že bych mu měla odpustit? Jít dál?

Nikdy. Všechno odpustit nelze. Máma loni zemřela. Nikdy její zradu nepochopím. Teď už to vím jistě. K čemu může taková zrada vést?

V mé dlani Stefanova studená ochablá ruka podobná spadlému listu, s měkkými kostmi a teplými vystouplými žilami.

Cítíš moji blízkost, že?

Vid', že mě poznáváš?

Svět je jeden velký útrpný výkřik.

A ty na něj chceš přivést dítě, Petere?

To určitě.

„V salónu se podává káva a koňak.“

Sivin pisklavý, avšak spokojený a srdečný hlas oznamující další bod programu.

Peter vzal Malin za ruku, dovedl ji do salónu a usadil na přepychovou modrou pohovku u krbu, před nímž na zemi ležela kůže medvěda s otevřenou tlamou.

Oběma přinesl kávu a sobě navíc koňak.

Posadil se vedle Malin a pošeptal jí:

„Možná jim bude podezřelé, že nepiješ. Mohli by si pomyslet, že jsi těhotná.“

To už Malin také napadlo, dospěla však k závěru, že je jí to upřímně ukradené. Vždyť je mi šestatřicet. Ať si kdo chce myslet, co chce.

„Kašlu na to, co si kdo pomyslí. To přece víš.“

„To jo,“ přikývl Peter. „Proto se tátovi tak líbíš. Pro tvrdohlavé lidi měl vždycky slabost.“

„Chceš snad říct, že jsem tvrdohlavá?“

„To je slabé slovo,“ usmál se Peter a políbil Malin na čelo. „Na tom přece není nic špatného, ne?“

Malin přikývla.

„Ten přípitek byl každopádně milý.“

Zavřela oči a vzpomněla si na Tove. Určitě je teď na nějakém školním večírku. Zdá se, že se jí na internátu v Lundsbergu líbí. Telefonují si čím dál méně. Ze začátku to bylo každý den, potom obden a teď sotva jednou za týden. Téměř pokaždé je to Malin, kdo se ozve jako první, a šťve ji, jak si u toho připadá nepotřebně.

Teď má ale Petera.

A on ji.

Víceméně spolu bydlí, ačkoli si oba nechali svůj byt. Jeho otec měl před chvílí pravdu. Dovedla by si docela dobře představit, že do této rodiny patří. A kdo ví, možná už tomu tak je.

Dva týdny dovolené.

Uplynulá zima byla po pracovní stránce nebývale klidná. Linköpingem neotřásla žádná brutální vražda. Jen v únoru se v panelákovém bytě na předměstí Berga dvěma alkoholikům podařilo navzájem se ubodat, to však bylo všechno. Malin se zastesklo po nějakém obtížnějším případu, zároveň ale pocítila výčitky svědomí. Surové vraždy jsou však její práce a vykonává ji setsakra dobře. Jelikož se v zimě tak trochu nudila, znovu se začala věnovat případu Marie Murvallové, kterou snad tehdy před sedmi lety v lese znásilnila sama matka příroda. Od té doby stále nepromluvila ani slovo.

Ačkoli Malin její případ znovu zkoumala ze všech stran, k ničemu nedošla.

„Vezmi si dva týdny volna, Malin,“ nařídil jí její nadřízený, komisař Sven Sjöman. „Jeď navštívit Tove. Potřebuješ přijít na nové myšlenky.“

„To vypadám tak unaveně?“

„Naopak. Ale tenhle klid nebude trvat věčně.“

Malin však nejela za Tove. Za pár týdnů bude vysvědčení, nechá tedy návštěvu až na samotný závěr školního roku.

Peter si vybral náhradní volno za napracované služby, přemluvil Malin, aby s ním jela do Skåne na oslavu narozenin jeho otce, a poté zamluvil na pár dní pokoj v kodaňském hotelu Angleterre s příslibem, že se jí tam určitě bude líbit.

Stejně by se s jeho rodinou musela zase někdy setkat, tak nač to odkládat? Poprvé se viděli před Vánoci ve Stockholmu. Peterovi rodiče je pozvali na vánoční večeři do restaurace v Opeře.

Rudolph a Siv Hamseovi.

Král pneumatik s chotí.

Pozvali i Peterovu sestru, která pracuje ve výzkumném ústavu v Lundu.

Co teď vlastně cítím? přemítá Malin.

Ani nevím.

Nemám tušení. Vím jen to, že chci být s Peterem.

A že se brzy něco stane.

2.

Alkohol závislému slibuje: zaručím ti klid a mír a pár bezbolestných hodin.

Se mnou se nebudeš nudit.

A potom tě zničím.

Ale copak není krásné být zničen?

Malin si zaryje nehty hluboko do dlaní a v duchu se ptá, jak takovouhle oslavu zvládne bez pití.

Musím.

Musím myslet na odpornou chuť alkoholu.

Na ten hnusný pocit, když se člověk probudí s kocovinou.

Pokud pokušení odolám, dostane se mi neviditelného královského vyznamenání za dobré chování a výjimečný charakter.

Musím myslet na něco jiného.

Pozorovat opilé hosty, kteří se nekontrolují a chovají se trochu jako blázni.

Klamu sama sebe.

Vím přece, jak krásná opilost je. Jako když vás obklopí měkouchká vata.

Ten pocit, ta touha nikdy nekončí, přemítá Malin. Ponesu si je s sebou až do smrti.

Sedí sama na pohovce. Žádný z opilých hostů zřejmě nemá čas ani chuť zapříst s ní hovor. Dokonce se nenajde ani jeden muž, kterého by zajímalo, jaké to je pracovat u policie, což je s povidem.

Oheň v krbu.

Jiskřičky dopadající na zem nedokážou propálit silně nalakované dubové parkety.

Z obývacího pokoje zazní hudba. Waltz. Kde je Peter? Všichni už nejspíš tančí, soudě podle toho, jak rychle se vyklidil před chvílí ještě plný salón. Zbyl tu jen jeden otlý postarší pán ve fraku, který usnul v křesle.

Malin si vzpomene na Janneho. Moc často si nevolají, vlastně jen kvůli praktickým věcem týkajícím se Tove, kterých od doby, co jejich dcera bydlí na internátu, značně ubylo. Vánoce ovšem slavili všichni společně. Malin, Peter, Janne, ta jeho nová blondatá barbína a Tove.

U Janneho doma.

V domě, který byl dřív i Malininým domovem.

Janne upekl vánoční šunku a udělal domácí ořechové karamelky. A Malin kupodivu ani neměla chuť vyškřábat té pitomé barbíně oči.

Náhle ucítí čísi blízkost.

Kdo je to?

Vzhledne. Nad ní stojí Sara Markelbergová — přítelkyně Peterovy sestry.

Zatím se jen zběžně pozdravily, když Sara s Theresou dorazily. Právě včas na odpolední koktejl podávaný na terase v posledních zbytcích chabého jarního světla.

„Můžu si přisednout?“

Černé koktejlky, hnědé polodlouhé rozpuštěné vlasy a zářivě červené plné rty. Vypadá jako Ava Gardnerová zamlada.

Co mi chce? pomyslí si Malin. Snad mě nebude balit? To by bylo opravdu trapné.

Bezděčně si stáhne šaty ke kolenům.

„Samozřejmě.“

„Vedle je hrozný hluk,“ prohlásí Sara a přisedne si k Malin na pohovku. „Potřebuju trochu klidu. Na tancování jsem nikdy nebyla.“

„Tak to jsme dvě,“ přikývne Malin.

Sara odloží skleničku s koňakem na stolek. Přehodí si nohu přes nohu a odhalí černé silonky.

Co mi jen může chtít?

Ale proč by mě měla svádět? Jenom proto, že je to lesba?

V těchhle šatech stejně vypadám směšně.

„Ty nepiješ?“

Malin zavrtí hlavou.

„Že by byl na cestě nový přírůstek do rodiny?“

Malin znovu zavrtí hlavou. Sařina přímočarost ji přiměje k upřímnosti:

„Jsem vyléčená alkoholička.“ Doznání jí projede tělem jako elektrický šok a vyvolá pocit vyčerpání a zároveň podivného uspokojení.

Sara přikývne. „To musí být těžké.“

„Není to tak hrozné,“ pokrčí rameny Malin. „Zažila jsem horší věci.“

„To věřím.“

„Ale občas, když je člověk sám střízlivý mezi opilými, připadá si jako z jiného světa.“

„Ten pocit moc dobře znám,“ odpoví Sara a vypadá nadpozemsky krásně.

„Někdy mě přepadne strašlivá žízeň,“ přizná Malin.

Sara přikývne, napije se koňaku a zavře oči. Zřejmě si vychutnává teplo sálající z krbu, pocit, jaký nejspíš mívali pravěcí lidé v jeskyni.

Malin náhle připadá, jako by se vzduch v místnosti zhušťoval. Jako by se blížilo cosi neznámého.

Vzápětí však pocit odezní.

Stejně rychle, jako přišel.

„Já jsem lékařka,“ řekne Sara. „Myslím, že naše práce jsou si v leccem podobné.“

„Jak to myslíš?“

„Pomáháme lidem. Konejšíme je, že zlo neexistuje a nad vším se dá zvítězit. Bez jistoty, kterou lidem dáváme, by se mezi sebou už dávno pozabíjeli.“

Malin se zasměje.

„Zní to trochu drasticky, ale bohužel máš pravdu.“

„Zastřelila jsi někdy někoho?“

Za normálních okolností by ta otázka Malin rozčilila, od Sary však zní přirozeně.

„Jo. Ale jinak to nešlo.“

„Nepronásledovalo tě to potom?“

„Ano, ale nebylo to tak strašné. A co ty? Tebe něco pronásleduje?“

Sara vypadá, jako by měla něco na jazyku, vzápětí se však zarazí.

„To spíš moje pacienty. Pracuju totiž na psychiatrii. Snažím se zachovat si od jejich problémů odstup.“

„Není to lehké, že?“

Sara zavrtí hlavou.

„To tedy ne.“

Nevidí mě, pomyslí si Peter.

Stojí ve stínu červeně vymalované chodby, již služebnictvo servíruje pokrmy, a pozoruje Malin zabranou do hovoru se Sarou Markelbergovou.

S podnikavou a nebojácnou Sarou. Je až s podivem, jak k ní jeho asociální sestra přišla. Vděčí Saře za to, že poznala i svět mimo laboratoř.

Malin.

Seznámili se náhodou poté, co loni na největším linköpinském náměstí vybuchla bomba.

Malin se se zájmem nakloní blíž k Saře, až se téměř dotýkají hlavami.

O čem si ty dvě jen můžou povídat? Zdá se, že jde o něco důležitého. V Malininých očích spatří záblesk posedlosti, vůle větší než ona sama, pudu pohánějícího ji vpřed, jakmile zavětrí něco důležitého, co většinou ani nedokáže sama pojmenovat. Je to ten nejpozoruhodnější člověk, jakého jsem kdy poznal, konstatuje v duchu Peter.

Když už si myslím, že ji alespoň částečně znám, změní se mi před očima, nabere jiný, nečekaný směr.

Chceš žít s Malin Forsovou? Tak se připrav na pořádnou jízdu.
Chceš, aby se stala matkou tvého dítěte?

To bys ji nejdřív musel připoutat k zemi.

Peter si usrkne martini. Je studené, jeho chuť je tvrdá a čistá.

V Malininých očích zahlédne osamění a strach. Výraz pocitu, že se něco nenávratně porouchalo, že ji svět oklamal.

Peter vejde do obývacího pokoje.

Spatří otce tančícího se ženou, jejíž jméno nezná.

Všimne si jeho úsměvu a pohledu věčného svůdníka.

Své ženě je už pětadvacet let notoricky nevěrný. Mnohdy s několika ženami zároveň. Máma o tom musí vědět, ale zavírá před tím oči. Vyvažuje to jeho peněženka a pohodlí, které jí manželství přináší. Před všemi nepříjemnými pocity si nasazuje klapky na oči.

Peterův otec je typ muže, který si za každých okolností bere, co se mu zachce. Plnými doušky. Svět mu leží u nohou. Podmaňuje si ho úsměvem, bezostyšností a penězi. A za sebou nechává lidské trosky.

Máma.

Těžko najít člověka, který je tak málo sám sebou. Jen obří mas-
ka z konvencí a ideálních představ o tom, jak by co mělo být.

Peter dobře ví, že se na něm jeho rodina podepsala. Ve vzta-
zích vždycky uvízl na půli cesty, jeho nerozhodnost pokaždé za-
bila rodící se lásku.

S Malin to ale bude jinak.

Naklání se teď k Saře Markelbergové na pohovce, jejíž modrá
látka připomíná moře.

Mám vybráno a na tomhle rozhodnutí nic nezměním.

Jsem tam, kam patřím. S Malin k sobě patříme. Ať už směřu-
jeme kamkoliv.

Peter došel k Malin se Sarou, která se zvedla a odešla.

Posadil se vedle Malin. Při dotyku jeho těla náhle zatouží vy-
trhat se z oslavy a zmizet s ním do ložnice v prvním patře.

„O čem jste si povídaly?“

„O všem možném.“

„Jako například?“

„Například o tvój sestře.“

To Petera evidentně nijak nezajímá.

„A o čem ještě?“

„O tobě,“ usměje se Malin.

„A k čemu jste dospěly?“

„K čemu asi? Že jsi pěkný pitomec.“

Malin ho políbí na tvář, jazykem se dotkne jeho pevné kůže a ví, že rozhovor se Sarou ještě neskončil. Ještě mezi nimi zůstala nevyřčená slova. Tuší, že existuje důvod, proč je ona, Malin Forsová, právě teď na tomto místě. A tuší také, že onen důvod je větší než ona sama.

Peterovo tělo na jejím, proniká čím dál hloub, dokud v bezútěšném pokusu překonat samotu nenarazí na Malininu nejnaternější bariéru.

Početí nehrozí.

Alespoň ne teď.

Ještě stále má zavedený pesar.

Škrábe ho do zad a do ucha mu šeptá: „Dělej, rychleji, pořádně tvrdě, nebuď sakra tak něžný.“ Peter z ní vyklouzne, otočí ji na všechny čtyři proti čelu secesní dubové postele a začne přirážet, stále rychleji, Malin má chuť křičet, sténat, kouše se však do rtů, hlavou naráží do čela postele v tom příliš velkém domě mezi všemi těmi lidmi s příliš velkým egem a křičí: „Tomuhle říkáš tvrdě? Dělej, pořádně!“ To cizí zvíře v ní je třeba vyhnat na povrch, ven z ní a zabít jej, sprovodit ze světa, aby se už nikdy nevrátilo.

Potom.

Ležící vedle sebe.

Odpočívající.

Zpocení.

„Vyděsilas mě,“ řekne Peter.

„Opravdu?“

„Jo.“

„Sama nevím, co to do mě vjelo.“

„Z čeho máš strach, Malin?“

„Nevím.“

Jeho ruka jí spočívá na zádech, teplá, něžná, vnímavá.

„Jsem tady u tebe,“ pošeptá jí. „Jsme tu spolu. To přece víš, ne?“

Hodiny na stěně ložnice pro hosty ukazují čtvrt na šest.

Ozvala se žízeň.

Malin vyleze z postele, oblékne si župan a sejde po chladných mramorových schodech do kuchyně.

Oslava se protáhla do tří hodin ráno. Poslední auto odjelo v půl čtvrté. Probudilo ji to náhlé ticho. Potom znovu usnula. Teď ji však probrala žízeň.

Vejde do zešeřelé kuchyně. Na pozadí okna na ni vykukne černá postava.

„Panebože, ty jsi mě polekala.“

Sara Markelbergová, na sobě stejný župan jako Malin.

„Měla jsem žízeň,“ vysvětlí Malin a pustí vodu. Sara se zatím posadí ke stolu.

Malin hltá přímo z kohoutku.

„Člověk by čekal, že tu z potrubí poteče šampaňské,“ ušklíbne se Sara. „Nemůžu usnout.“

Malin se zasměje a posadí se proti ní. Nasaje vůni alkoholu a zbytků jídla, která se tu stále drží, přestože služebnictvo kuchyň důkladně uklidilo.

Sara si Malin chvíli mlčky prohlíží a pak řekne:

„U nás na psychiatrii v Lundu máme jednu dívku. Může jí být sotva dvacet a je úplně mimo. V jiném světě.“

Proč mi to říkáš? nechápe Malin. Jenom proto, že pracuju u policie?

Marie Murvallová, bleskne jí vzápětí hlavou.

„Pořád na ni musím myslet. Je na tom opravdu mizerně,“ pokračuje Sara. „A vůbec se to nelepší. Nikdo neví, jak se jmenuje ani odkud přišla. Nevíme, jak ji oslovovat.“

Ticho.

Zvědavost se mění na černou rostoucí kouli.

Malin se nakloní blíž k Saře.

„Jak se k vám dostala? Co se jí stalo?“

Sara se také předkloní.

Zhluboka se nadechne.

„Jednou ráno ji našli na polní cestě kousek za Malmö. Nahou. Znásilněnou. Nepromluvila ani slovo. Jako by byla mrtvá zaživa. Je to už pět let. Policie její případ odložila, na nic nepřišli.“

Sařina slova budí v Malin čím dál větší zvědavost. Ta tam je únava, třebaže spala jen několik hodin.

Rozhodne se nechodit dlouho kolem horké kaše.

„Mohla bych ji navštívit?“ zeptá se bez obalu.

Sara se jí podívá do očí. Její pohled není překvapený ani tázavý, spíše plný naděje.

„Máme v Linköpingu podobný případ, kterému nemůžu přijít na kloub,“ vysvětlí Malin. „Takže ať je na tom ta dívka, jak chce, ráda bych ji navštívila. I když nemluví.“

V duchu proklíná švédské úřady, že nejsou schopny vytvořit společný policejní registr, v němž by bylo možné jednoduše vyhledávat informace. Odložené případy se totiž v registru nezobrazují a lze se k nim dostat pouze oficiální cestou. Jenže Malinin zájem o Marii Murvallovou je všechno, jen ne oficiální. Policistku vyšetřující odložený případ na vlastní pěst ve volném čase pochopitelně nikdo do archivu nepustí.

Kolik může v téhle zemi existovat žen, jako je Marie?

Kolik podobných případů?

Občas ji taková myšlenka napadla, o žádném takovém případě však nevěděla.

To ovšem ještě neznamená, že neexistují.

Sara se k ní ještě více nakloní a pošeptá:

„Zítra zajedeme do Lundu. Musíš ji vidět. Bůh ví, co se jí mohlo stát.“

Malin cítí, jako by v ní něco puklo, a zároveň se spojilo.

Jako by právě vstoupila do neznámého ročního období, kde platí úplně jiná pravidla.